

Skade paa sin Vandring her til Thinget. Saaledes synes man i § 20 at have glemt, at man i § 19 har ophævet Naturalarbeidet, idet man henviser til en Regel om Naturalarbeidet, der fandtes i Lovudkastet, men ikke længer findes der. Lovforslagets § 9 savner vistnok, som den foreligger, god Mening. Man vil ikke oversære Reglerne i Udcastet om Forberedelse ved teknisk Assistance paa de mindre Vandløb; disse Forarbejder vil man begrænse til de større Vandløb, og man udtrykker dette ved i 2den Linie at indskyde Ordene „for Hovedvandløbs Vedkommende“. Men derved er § 9 kommen til at handle om større Vandløb alene, saa at Udcastets Mening, hvorefter Paragrafen ogsaa skulde omfatte de mindre Vandløb, ikke er bleven udtrykt, hvoraf igjen følger, at man med Hensyn til de mindre Vandløb mangler meget vigtige Bestemmelser, nemlig Bestemmelserne i § 9, der nu ere begrænsede til Hovedvandløbene. Der er enkelte Forhold her i Loven, der ere ordnede med en Omhu, der ganske vist ikke lader noget tilbage at ønske, men snarere gjør for meget af det Gode. Jeg tænker navnlig paa Reglerne for Expropriation af Møller og lignende Anlæg ved Vandløb, der omhandles i § 28, og de følgende Bestemmelser. Forsaavidt der tales om Møller og slige store Ting, vil man nok kunne finde sig i en temmelig knudret Procedure; men disse Regler komne til Anvendelse ogsaa paa meget lidt betydende Anlæg f. Ex. paa Bassekøb og Eligt, og tænker man sig disse Bestemmelser anvendte paa saadanne Ting, blive de rigtignok meget vidtløftige. Naar man for et Vandløbs Skyld skal af med et Bassekøb, hvorledes bærer man sig saa ad ifølge § 28. Man henvender sig først til Sogneraadet, der ikke kan afgjøre det, med Spørgsmaal, om det finder det ønskeligt, at Bassekøbet kommer bort eller ikke. Saa gaar man til Landvæsenskommissionen, der heller ikke kan afgjøre det, men kun udtaler, om den finder det ønskeligt eller ikke. Saa henvender man sig til Lodsieerne, der heller ikke afgjøre Sagen, men naar de to Trediedele af dem finde det ønskeligt, ja, saa er man heller ikke færdig, men saa begynder man forfra. Saa kommer der et lille Gterspil, hvor man forhandler med Gieren om, hvad han vil have for det, og naar man er kommen paa det Rene dermed, saa gaar man igjen til Lodsieerne og spørger, om de fremdeles anse det for ønskeligt, og derefter til Sogneraadet med Spørgs-

maal, om ogsaa dette finder det ønskeligt, og saa endelig til Landvæsenskommissionen, om denne endnu finder det ønskeligt, og hvis der saa kommer en Overenskomst istand, er Sagen færdig; men hvis der ikke opnaas en saadan Overenskomst, men Bassekøbet skal exproprieres, skal man for det Syvende til Indenrigsministeren og spørge, om han finder det ønskeligt, og gjør han det, ja saa sker det. Det er unegtelig en overmaade lang Vej for at komme til et Resultat en i saadan Sag, der ikke har en saa overdreven stor Betydning. Til Slutning skal jeg sige, at uagtet de Indvendinger, jeg paa enkelte Punter kan have at gjøre, vil jeg meget ønske, at der maa komme noget Godt ud af dette Forslag. Jeg tror, at Forslaget har mange gode Sider baade formelt og reelt og for tjener at møde Velvillie her i dette Thing, om det end ganske vist paa adskillige Punkter kommer saa nær til det Revolutionæres Grandje, at Adskillige af os, der repræsenterer de konservative Reformere her i Salen, kunde have nogen Betænkelighed ved at gaa saa vidt.

Chr. Jensen: Nærværende Lovforslag griber saa dybt ind paa Landvæsens Omraade, at det vistnok fortjener en alsidig Drøftelse her gennem Lovgivningsmagten. De to ærede foregaaende Talere have i det Væsentligste udtalt, hvad jeg kunde have at sige om nærværende Lovforslag, og jeg kan som Følge deraf fatte mig fordoldsvis kort. Jeg er fuldstændig enig med den sidste ærede Taler med Hensyn til Vandsynsmandsinstitutionen, at den bør have en langt videre Udfrækning, end nærværende Lovforslag hjemler den. Ved dette Forslag er den, som bekendt, betydelig indskrænket, og ihvorvel den i det andet Thing forrige Aar fik en lille Mads, er denne dog saa beskedent endnu, at det næsten ikke er Umagen værd at nævne den. Det er saaledes en meget betydningsfuld Stilling, Vandsynsmandene komme til at indtage efter § 53, hvorefter de kun blive tilkaldte for at mægle i Sagen, men ikke have Ret til at affige nogen Kjendelse. Det forekommer mig, at, naar Retten til at affige Kjendelser fratages dem, har deres Mægling overordentligt Lidt at betyde og er af overordentlig liden Vægt. De ere, som det er blevet sagt, kun en Art Forligskommissær, men det kunne de alligevel være, naar de have Ret til at affige Kjendelser; deres Mægling vilde efter min Anskuelse derved faae saa meget mere Vægt. Det eneste Tilfælde, hvori de have Ret til at affige Kjendelser, er efter § 42 for de pri-